

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 104/2016
06.04.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Горан Зечевић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., кога заступа Бранислав Поповић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2011/13 од 24.09.2015. године, у седници одржаној 06.04.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2011/13 од 24.09.2015. године.

Образложење

Правноснажном пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2011/13 од 24.09.2015. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Шапцу П1 87/12 (2009) од 07.12.2012. године. Том првостепеном пресудом, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се као незаконита пониште решења директора туженог бр. ... од 05.03.2010. године, којим је оглашен технолошким вишком на радном месту самосталног стручног сарадника за заштиту животне средине и утврђено да му радни однос престаје 08.03.2010. године и решење од 05.03.2010. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду, као и захтев за враћање на рад. Ставом другим изреке, одбачена је тужба у делу захтева за распоређивање на радно место стручног сарадника у производно-техничком сектору, погон чврстих форми и погон получврстих и течних форми, а тужилац обавезан да туженом накнади трошкове поступка у износу од 42.000,00 динара (став трећи изреке).

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 55/14), који се примењује на основу члана 506. став 2. наведеног Закона и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а ни друге битне повреде на које се неосновано ревизијом указује.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац који је дипломирани инжењер технологије, по уговору о раду бр. ... од 25.11.2004. године обављао је послове самосталног стручног сарадника за заштиту животне средине у Одељењу заштите животне средине, безбедности и здравља на раду и противпожарне заштите у Служби општих послова. Услед утицаја светске економске кризе, код туженог је дошло до смањења обима производње у 2009. години за више од 35% у односу на 2008. годину, због чега је настала потреба за смањењем броја запослених на неодређено време са 419 колико их је било у децембру 2008. године на 391 у јануару месецу 2010. године. С тим у вези донет је Правилник о изменама и допунама Правилника о организацији и систематизацији послова 22.02.2010. године, којим је укинута радно место на коме је тужилац био распоређен, а послови тог радног места придодати су пословима шефа Одељења заштите животне средине. Како није постојала могућност премештаја тужиоца на друге послове, а ни могућност преквалификације, тужилац је решењем директора туженог бр. ... од 05.03.2010. године проглашен технолошким вишком, а уговор о раду му је отказан и утврђен престанак радног односа са 08.03.2010. године, уз исплату одговарајуће отпремнине. У поступку је даље утврђено да је тужени у периоду који је претходио доношењу побијаног решења, због повећаног обима посла, са више лица исте стручне спреме коју поседује и тужилац, заснивао радни однос на одређено време, којима је истеком рока на који су уговори засновани радни однос престао пре доношења побијаног решења. Нека од тих лица су почев од 01.01.2011. године, засновала радни однос код туженог на неодређено време.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право из члана 179. тачка 9., 153-158 и 182. Закона о раду, када су закључили да је тужиоцу законито отказан уговор о раду и одбили његов захтев за поништај решења о отказу и враћање на рад. За своје одлуке дали су разлоге које у свему као правилне и потпуне прихвата и Врховни касациони суд.

Правилником о изменама и допунама Правилника о организацији и систематизацији послова од 22.02.2010. године, укинута је радно место на коме је тужилац био распоређен, а њему се није могло обезбедити обављање других послова код послодавца, због чега је за његовим радом престала потреба и настао основ из члана 179. тачка 9. Закона о раду, за доношење решења о отказу уговора о раду. Тужиоцу је исплаћена отпремнина из члана 158. наведеног Закона, па је побијано решење о отказу законито. Притом тужени није био у обавези да доноси програм решавања вишка запослених јер је због технолошких, економских и организационих промена престала потреба за радом мање од 10% запослених (члан 153. став 1. тачка 2. ЗОР-а).

У периоду који је претходио доношењу побијаног отказног решења тужени је (због повећаног обима посла), примио у радни однос на одређено време неколико запослених који су имали исту стручну спрему као тужилац, али је њима радни однос престао истеком рока на који је заснован, пре доношења тог решења.

Та чињеница као и пријем запослених после 01.01.2011. године, није од утицаја на другачије пресуђење, јер тужена у року од 6 месеци од дана престанка радног односа тужиоцу није запослила друго лице за обављање истих послова, нити је по неком другом основу ангажовала нове запослене у том периоду. То указује да тужени послодавац није прекршио забрану пријема нових запослених у року од 6 месеци од дана престанка радног односа, (члан 182.), па нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Осталим наводима ревизије понављају се жалбени разлози који су били предмет правилне и потпуне оцене другостепеног суда и оспорава утврђено чињенично стање што не представља дозвољен ревизијски разлог, због чега је Врховни касациони суд на основу члана 414. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**